

CAPITOLUL 1

Un ghid în deșert

(Twyfelfountain, Namibia – aprilie 2002)

Ședeam în jurul focului. Îl priveam cum se stinge. Ședeam în tăcere și ascultam întunericul din jurul nostru. Țasta e un moment special în Africa, când soarele apune, însă luna nu a răsărit încă. Un moment când e liniște și întuneric peste tot, prea devreme pentru a ne culca și prea târziu pentru a termina oricare dintre lucrurile care trebuie făcute când se pune cortul. Prea întuneric că să mai cauți ceva prin împrejurimi, iar în acele ceasuri, oamenii se adună să facă focul. În jurul luminii și căldurii lui, liniștea întunericului se împrăștie. Este un moment în care, înconjurat de tot acest întuneric, parcă te simți obligat să cauți puțină lumină în adâncul propriei ființe.

– Există o singură problemă adevărată pe lumea asta: oamenii și-au pierdut curajul de a-și urma visele, spuse Chris iar cuvintele sale sunară ca o concluzie grea și tristă.

Întinse mâna după sticla de coniac și-și turnă o nouă porție în cana de tablă care mai avea încă o urmă de coca-cola. Băusem cola amestecată cu coniacul ăla cu gust de benzină toată seara. Mă uitam în tăcere la mâinile lui care strângeau cana de tablă, puternic, cu venele pulsând, cu aceeași pulsație pe care i-o simțeam și în voce.

– Vezi tu, Roxana, asta este problema ta. Ești atât de prinsă în furtuna de gânduri care îți trec prin cap, încât uiți să te mai uiți în

jurul tău. E ca atunci când privești suprafața mării și nu știi ce se află în adâncuri. Scufundă-te, bagă-te cu capul sub apă, intră în adâncuri și atunci vei înțelege ce înseamnă cu adevărat frumusețea.

Nu era prima seară în care Chris se erija în ghidul meu spiritual. Începusem deja să fiu obosită și poate puțin iritată de discuțiile astea interminabile legate de „curajul de a deveni cine ești”. Cuvinte mari, propoziții vagi, alcool, mult alcool... mă durea capul și nu prea înțelegeam ce voia să-mi spună. Nu înțelegeam decât că eram atrasă de omul ăsta, undeva adânc și puternic, o atracție care mă făcea să rămân acolo, lângă foc, seara târziu, după ce toți ceilalți se culcaseră... Să rămân acolo și să-l ascult, pătrunsă de vocea lui cu timbru jos și cu un puternic accent olandez care îl făcea să ruleze r-ul în mijlocul cuvintelor.

Ajunsesem în Africa printr-un concurs straniu de împrejurări. Mai întâi, un prânz cu un prieten căruia mă plângeam de cât de goală și de insipidă îmi găseam viața. Tocmai mă mutasem la Lugano, în Elveția, și munceam în marketing la o firmă care producea obiecte electrocasnice. Trăiam visul întruchipat al românului plecat în străinătate și mă simțeam obligată să fiu fericită. Nu eram. Îmi lipsea ceva, nu prea știam clar ce, dar simțeam că nu aveam dreptul să mă plâng. Până la urmă, toți prietenii îmi spuneau că „reusesem”. Așa că îmi spuneam și eu că, atunci când o să am un bărbat în viața mea, o să fiu fericită... sau poate atunci când o să am o funcție de conducere și nu aceea, care mi se părea jignitoare, de „asistentă de marketing”, după cum scria pe permisul meu de muncă... poate atunci o să fiu mai fericită. De fapt, căutam încă, neștiind ce, neștiind încotro. Amicul meu mi-a deschis ochii spunându-mi că am nevoie de o vacanță, că ar fi cazul să încetez să mă plâng și să-mi dau seama că am, în sfârșit, posibilitatea să-mi îndeplinesc toate visele. Și cel mai vechi vis care mi-a venit în minte a fost să plec într-o vacanță, în Africa.

Zis și făcut. Aveam de luat două săptămâni de vacanță. Aveam bani ca să-mi permit orice călătorie. Aveam libertate, eram singură

cuc și nu trebuia să dau socoteală nimănui. Cum m-am întors de la masă, am intrat imediat pe internet și-am căutat un safari în Africa.

Așa l-am găsit pe Max, un italian nebun de vreo 30 de ani care își deschisese o agenție de turism în Milano, specializată în destinații exotice. Mai întâi, un anunț pe internet, apoi l-am sunat spunându-i că mă interesează un safari în Africa de maximum două săptămâni. În Africa, unde? Oriunde. Ne-am întâlnit a doua zi și i-am spus că nu prea știu încotro vreau să plec, dar că toată viața mi-am dorit să merg în Africa și că tocmai începusem un nou job, destul de bine plătit, în Elveția, și că pentru prima dată în cei 27 de ani ai mei câștigam destul ca să-mi permit o călătorie de genul ăsta. Nu mă interesa neapărat o țară anume, orice era OK atâta timp cât era în Africa. S-a uitat la mine lung și mi-a spus că peste o săptămână pleacă în Namibia împreună cu un grup de jurnaliști. Nu era un safari turistic, ci mai mult o vizită „de lucru” și chestia asta mi-a plăcut grozav. M-am gândit că era un semn; eu de fapt studiasem jurnalismul în România, înainte să plec la un MBA în Italia și să ajung să lucrez în marketing, în Elveția. I-am spus că m-ar interesa să vin cu ei, și pe urmă l-am rugat să-mi arate exact unde era Namibia pe hartă pentru că nu mai auzisem până atunci de țara aceea.

Am bătut palma pe loc și a rămas să ne întâlnim la aeroport în weekendul următor. Eram gata de plecare, superentuziasă, dar bucuria mi-a dispărut brusc când stewardesa de la Lufthansa mi-a spus, cu o voce de gheață, că, de fapt, nu puteam să mă îmbarc în avionul de Namibia pentru că nu aveam viză! Viza! În urechile unui român, cuvântul ăsta are o greutate mare și mă cam dezobișnuisem să gândesc în termeni de viză de când trăiam în Italia. Până acum, viza era un obstacol enorm care se punea între mine – o româncă – și viața din Occident: viză ca să mă duc la școală în Italia, viză ca să pot să muncesc în Elveția, viză de America, viza Schengen... Nici un moment nu-mi dăduse prin cap că aveam nevoie de o viză să ajung în Africa. Însă personalul de la Lufthansa nu glumea și am înțeles destul de repede că blestemul vizei încă funcționa și că, de data asta, nenorocita aia de viză nu mă mai separa de viața de vis

din Occident, ci de propriul vis de a pleca în Africa. Îmi venea să plâng, uitându-mă la toți ceilalți, nemți, italieni, americani și alte nații, nații fericite care nu aveau nevoie de vize, cum defilau pe lângă mine și intrau în avionul ăla care mie îmi era interzis.

– Hai, nu fi tristă, zise Max, te rezolv eu!

Îmi spuse că îl cunoaște pe consulul Nambiei la Milano și că o să-i ceară ajutorul. Pe urmă a dat un telefon și mi-a spus că o să se rezolve și că nu puteam face nimic altceva decât să așteptăm.

Am așteptat. Cele 20 de minute s-au scurs lent, dar implacabil. Ultima chemare pentru zborul de Windhoek, zborul meu... Toți ceilalți erau deja îmbarcați, iar eu și Max stăteam la ghișeul Lufthansa, așteptând în tăcere. Cu ochii închiși, aproape că nu îndrăzneam să respir... poate că poate... poate că aveam noroc, poate că se putea... poate că, până la urmă, o să fiu în avionul ăla... te rog, Doamne... Nu mai era nimic de făcut însă, soarta mea se decidea în altă parte. Undeva pe străzile din Milano, în toiul nopții, cineva pe care nu-l cunoșteam alerga înapoi la birou să trimită un fax care pentru mine avea să facă diferența între a fi sau a nu fi în Africa a doua zi.

– Ne pare rău, trebuie să închidem zborul, spuse stewardesa și atunci am încetat să mai sper și tot atunci m-a izbit pentru prima dată una dintre lecțiile pe care Africa avea să mi le tot repete – lucrurile se întâmplă atunci când încetezi să le mai ceri.

Faxul a ajuns, îl vedeam ieșind din mașină din spatele ghișeului și citeam, incredulă, cum că eu eram de fapt un VIP care trebuia neapărat să ajungă în capitala Namibiei a doua zi de dimineață, că eram însoțită de un ghid de turism foarte important (Max) și că prezenta hârtie constituia garanția că mi se va da o viză la aeroport, în Windhoek. Ștampilat, parafat și semnat de consulul Namibiei în Italia. Și cu foaia asta de hârtie, soarta mi s-a decis: plecam în Africa.

Toate acestea se întâmplaseră cu nu mai mult de două săptămâni în urmă, deși păreau într-o cu totul altă viață. Și, ca urmare a concursului ăstuia de împrejurări neprevăzute, mă aflam acum în mijlocul savanei, lângă ghidul ăsta care vorbea în șarade, cu Max

pe care-l auzeam sforăind într-unul dintre corturile din jur și cu grupul de jurnaliști, doi bărbați și trei femei care sușoteau prin corturile lor, pregătindu-se de culcare și închipuindu-și că cine știe ce se petrecea la lumina focului, între mine și Chris.

Bărbatul din fața mea mă fascina profund. Mă țineam după el ca un cățeluș, făcând tot ce-mi spunea, ajutându-l să încarce mașinile, să pună și să strângă corturile, să facă focul și să pună masa de campanie cu tacâmurile și farfuriile de plastic. Devenisem umbra lui. Era ghidul nostru, și prima mea surpriză când l-am văzut la aeroport a fost că nu era negru, cum credeam că trebuie să fie toți africanii. Dimpotrivă, Chris era un Afrikaans blond cu ochi albaștri, descendent al vechilor colonialiști olandezi. Avea un aer de sălbăticie și de stânjenală în sala de așteptare, ca o versiune africană a lui Crocodile Dundee, care nu prea se potrivea cu fundalul de „civilizație“ din jurul lui. Purta blugi și un tricou kaki pe spatele căruia scria *Nature Adventures*, numele firmei sale de safari, bocanci și o pălărie kaki cu boruri late. Aceiași blugi și același tricou pe care îl avea și acum, zgribulit lângă foc.

Mă uitam la el în tăcere, el se uita la foc. Avea privirea fixă, în fundul ochilor adânciți în orbite, și spatele încovoiat peste genunchi, ca și cum toată ființa lui se întindea către foc. Îi vedeam mușchii clar desenați sub tricoul îmbâcsit de sudoare uscată, și eram destul de aproape de el ca să mă izbească în nări mirosul de bărbat ajuns la marginea nopții... Îmi plăcea pielea lui, chiar și de departe, iar fața arsă de soare în care acum se reflectau flăcările focului trăda un bărbat care trăiește în mijlocul naturii. Bărbia puternică, pătrată, a unui om care știe ce vrea... Întotdeauna mi-au plăcut bărbații cu bărbiile pătrate. Tăcea uitându-se la foc și aveam sentimentul că plecase undeva, departe, și își lăsase învelișul acolo, lângă mine, corpul lui suplu și agil obișnuit cu munca fizică, și doar brațele cu venele puternice ce zvâcneau ritmic mai trădau viața din el... Plecase și focul din el, plecase și el de parcă se scursese în flăcările din fața noastră, dansând pe resturile de bușteni... Simțeam că voiam să-l readuc lângă mine, să-i smulg privirea din focul care îl devora și să o aduc

spre mine, să simt din nou ochii lui în ochii mei, și căldura zâmbetului lui și am făcut-o în unicul mod în care îmi permiteam să mă apropiu de el: vorbind.

– Atunci de-aia mi-ai spus s-o iau la goană pe duna din Sossusvlei? Pentru că frumusețea e peste tot în jurul nostru, chiar dacă e atât de greu de văzut? I-am întrebat, încercând să-l impresionez cu logica mea...

Însă lucrurile cumva chiar păreau că se leagă și, dintr-odată, mi-am adus aminte de prima mea dimineață în Africa.

În ziua aceea am plecat pe întuneric. Max și Chris spuneau că trebuie să vedem răsăritul de soare lângă „duna 45”. Soarele răsărise înainte ca noi să ajungem la dună, dar lumina dimineții era încă destul de proaspătă ca să putem face poze bune. Era o dună singuratică ce se înălța direct dintr-o întindere de stânci, ca și cum o mână misterioasă trăsese o linie fină dar sigură – de-o parte se afla câmpia, de cealaltă, deșertul. Aliniați în șir indian, am început să urcăm duna. Chris și-a scos bocancii și eu am făcut același lucru. Max mi-a spus că sunt nebună, puteau fi scorpioni în nisip. M-am gândit o clipă să mă întorc și să-mi iau bocancii, însă nu e ușor să urci pe o dună, așa că m-am hotărât că nu merita să renunț la cei douăzeci de metri pe care îi cucerisem până atunci. Am urcat o vreme – părea o oră –, dar de fapt trecuseră doar vreo zece minute. Deja eram fără suflare încercând să țin pasul cu Chris.

Am ajuns în vârf cu speranța că priveliștea merita tot chinul. Era frumos, dar oare chiar meritase efortul? Eram undeva sus și câmpia se întindea sub noi până la orizont. Din când în când un copac singuratic spărgea monotonia peisajului. Câmpia în sine era un fel de deșert cu sol ușor cenușiu, care cu greu susținea copacii împrăștiați de jur împrejur și tufișurile spinoase. Din întinderea asta netedă se ridica brusc o mare de dune de nisip roșu. Era o lume la limită, un loc unde câmpiile se transformă în deșert, iar copacii cedează în lupta cu nisipul. Și în lumina strălucitoare a dimineții culorile erau chiar mai puternice decât le văzusem cu o zi în urmă, cerul era de un albastru

adânc, nisipul era roșu-închis și aveam impresia că fusesem aruncată în lumea unei cărți de colorat ale cărei poze le colorase în culori pastelate un copil sânguinos. Ședeam în tăcere și priveam în jurul nostru, fiecare cufundat în propriile gânduri. Fără îndoială, Chris văzuse priveliștea de multe ori și mă întrebam dacă mai găsea ceva nou la care să se uite. Măinile și picioarele îmi erau îngropate în nisipul moale și simțeam cum se încălzea. În curând nu aveam să mai putem merge desculți, și mi-a trecut prin gând că ar trebui să-mi recapăt bocancii pe care îi lăsasem la poalele dunei. Da, poate că meritase să ajung până acolo, mi-am spus. Peisajul, culorile și căldura, toate erau plăcute și într-un fel eram mulțumită că mă aflu acolo. Totuși, nu eram prea entuziasată. Uneori e greu să găsești un motiv de a fi entuziasmată așa, din senin.

– Ai mai alergat vreodată pe o dună de nisip? mă întrebă deodată Chris.

L-am privit fără să-i răspund. Nu-mi venea în minte nici un motiv pentru care aș fi luat-o la goană în jos, pe dună.

– Hai, de ce nu încerci? Ai să simți că zbori. Chris privea înspre orizont și mă îndoiam că vorbea cu mine. Dacă nu încerci chestii de-astea, atunci de ce ai bătut drumul până aici?

Voia să spună chiar până sus în vârful dunei sau până aici, în Africa? Nu eram sigură, dar de fapt nu prea conta. Însă era un argument puternic și m-am hotărât să șterg în câteva secunde toată durerea și efortul urcatului. Și cu asta, să șterg și întrebarea fără de răspuns legată de motivul pentru care mă aflu acolo.

Am început să o iau la goană în jos, mai întâi cu o ușoară nesigură, de parcă nu prea aș fi vrut să îmi dau drumul încă, dar, pe măsură ce simțeam cum vântul îmi sufla prin păr și-mi biciuia fața, am început să fug din ce în ce mai repede. Duna era abruptă și dintr-odată mi s-a făcut frică. Pe urma însă mi-am luat avânt și greutatea corpului a început să-mi dicteze direcția și mă simțeam de parcă eram în cădere liberă, iar picioarele mele abia mai atingeau nisipul. Alergam zâmbind, cu ochii închiși, cu fața în jos, cu brațele întinse și palmele deschise, alergam și simțeam cum îmi iau zborul și, dintr-odată, nu mai aveam

nevoie să ating pământul și nici nu-mi mai era frică... nu mai exista nici duna, nici nisipul, ci doar sentimentul de vid interior și senzația inimii pulsându-mi în gât... iar timpul părea suspendat undeva unde timpul nu se născuse încă și spațiul se topise, și eu nu mai eram eu, ci eram vântul din părul meu și senzația de plutire pe deasupra dunei....

Vocea lui m-a readus cu picioarele pe pământ.

– Problema ta e că în tine sunt doi gemeni. Unul aparține civilizației, cu toate chestiile alea cu care te înconjoari... slujba, studiile, viața ta socială... Celălalt te aduce aici și te împinge spre aventură, natură și sălbăticie. Însă primul s-a născut cu vreo zece minute înaintea celui de-al doilea și își cere dreptul „primului născut“. Și tu i-l dai și trăiești după regulile pe care ți le impune. Dar o să vină o vreme când n-ai să mai poți ignora vocea celui de al doilea care de abia mai șoptește...

Mă durea deja capul. Era efectul combinat al alcoolului și al unei zile lungi și grele. Ajunsesem în tabără când soarele apunea și am pornit rutina obișnuită: corturile de ridicat, mașinile de descărcat, de făcut focul... Nici nu apucasem să ne instalăm bine pe lângă foc, că am văzut ceva lung și negru urcându-se cu repeziciune pe piciorul lui Chris. Am sărit în picioare țipând, dar Chris și-a scuturat piciorul cu o mișcare bruscă și-am văzut creatura căzând direct în foc. Era un scorpion. Priveam corpul animalului răsucindu-se în flăcări, devenind din negru adânc aproape roșiatic, contorsionându-se într-un ultim spasm. Simțeam că vreau să-l salvez, să-l scot de acolo, dar era prea târziu... Și, pe de altă parte, mai bine că aterizase direct în foc, măcar așa nu se mai putea urca pe nici unul dintre noi... Din momentul acela am devenit cu toții paranoici, cum se mișca un fir de iarbă aveam senzația că ar sări un scorpion pe noi. Aproape toată cina s-a desfășurat cu picioarele pe mesele sau pe scaunele pliante și, imediat după, toți ceilalți au dispărut la adăpostul corturilor unde un fermoar însemna o barieră de nepătruns în calea târătoarelor. Eu și Chris rămăseserăm afară cu o sticlă de coniac și

cu resturile cinei. Cu șaradele lui, cu vorbitul în doi peri și cu căldura pe care o simțeam în stomac alături de el, deși nu era clar dacă venea de la el sau de la foc. Eram iarăși singură cu el, ca în mai toate serile de până acum. Aproape de el, destul de aproape ca să pot să-l ating și să-i simt răsuflarea care în clipa aceea duhnea a alcool ieftin. El vorbea și bea, bea mult, cu înghițituri lungi și privirea absentă, turnând din când în când din sticla care se golea văzând cu ochii în cana de tablă pe care o ținea aproape de foc. Terminasem cola demult și el bea mai departe coniacul ăla cu gust de benzină, de parcă ar fi avut nevoie de sticlă, se sprijinea de ea și simțeam că făcea parte din universul lui, că alcoolul ieftin îi permitea să se deschidă și să ajungă la mine. Beam împreună și simțeam cum mă deschid și eu, cu ajutorul „apei de foc“ care aducea la lumină focul din mine și simțeam o complicitate între flăcările din fața mea, căldura alcoolului și forța pasiunii din omul ăsta de parcă aș fi avut nevoie de toate trei ca să reușesc să topesc înghețul instalat de mult în adâncul ființei mele. Începeam să mă desțepenesc.

– Vezi tu, spuse el cu privirea absentă, viața e ca un șir de uși închise care așteaptă să fie deschise – nu știi niciodată ce se găsește în spatele lor. O cameră frumoasă sau o pivniță plină de pânze de păianjen. Tot ce poți să faci e să le deschizi și să arunci o privire. Unii se opresc după ce deschid prima ușă, căci nu pot trăi cu nesiguranța de a deschide alta. Alții merg mai departe și încearcă să găsească mereu ceva care să semene cu ceea ce caută.

– Ce vrei să spui, că mâine ar trebui să mă întorc și să arunc tot ce am și tot ce am clădit, să renunț la toate, să-mi dau demisia, să-mi las toată viața, ca să fac ce anume?!

– Nu spun că trebuie să faci totul dintr-o scânteie de entuziasm, să te arunci în necunoscut. Nu spun decât că ar trebui să fii cinstită cu tine și să te întrebi dacă ești în camera în care chiar vrei să fii.

Nu eram. O știam deja, așa cum știam că ar trebui să deschid o altă ușă, dar care?

– Ai încredere în tine, continuă Chris, cumva încurajator, ca și cum simțise cum lacrimile frustrării îmi ardeau în spatele ochilor.

Fii sinceră cu tine. Și într-o zi, peste câteva săptămâni, luni sau ani, vei găsi răspunsurile. Cu o condiție: să continui să le cauți.

Nu înțelegeam ce voia să spună. Încercam din greu, dar nu reușeam.

– De asta mi-ai povestit de boșimani și de modul lor de viață primitiv? Crezi că poți fi fericit numai dacă te întorci în sălbăticie și renunți la tot ce înseamnă civilizație? Nu pot să fac asta. Civilizația e o parte din mine, așa cum e și orașul ăla cu prietenii mei și cu viața mea de acolo.

– Civilizația nu are nimic rău, îmi spuse. Și nu trebuie să renunți la toate astea. Dimpotrivă, folosește-o, dar nu te lăsa absorbită. Crezi că aici trăim fără urmă de civilizație? Să știi că și eu închiriez DVD-uri, folosesc internetul și îmi voi trimite copiii la școală. Nu vreau să spun că răspunsul este în coliba vreunui băștinaș.

– Atunci ce naiba vrei să spui? Nu mai înțeleg nimic.

– Trebuie să trăiești *cu* lumea și nu *în* ea, să o folosești, dar să nu îi aparții, altfel o să-ți sugă sângele până când nu o să mai ai nimic. Nu putem să scăpăm de viețile noastre, de secolul nostru, și de tot ce ne înconjoară. Însă putem să le folosim, nu să fim folosiți de ele. Să știi că e ușor să te transformi într-o victimă. Câți oameni nu o fac oare în fiecare zi? Și e simplu, nu ai nevoie decât de câteva câni de cafea pe zi, un restaurant fișos seara și o muzică nebună la discotecă – toate anestezicele care să te ajute să uiți și să-ți ușurezi durerea ca să nu trăiești în conformitate cu ceea ce ești.

Mi se făcuse frig. Focul aproape se stinsese, iar întunericul din jurul nostru devenea tot mai negru. Simțeam că era prea puțină lumină ca să ne luptăm cu toate necunoscutele, prea puține speranțe care să-mi dea avânt. Oare conversația asta avea vreun sens? Probabil că băusem amândoi prea mult.

– Lumea aparține celor care visează, veni concluzia lui Chris.

Îl mai auzisem spunând asta, însă în seara aceea, cuvintele sunau altfel, mai adânc parcă. Și mi-a venit brusc în cap vechiul meu vis de a pleca la un moment dat în Africa, și mi se părea că se lega cu ce încerca el să-mi spună, deși nu prea vedeam cum.

Cine era acest bărbat care-mi vorbea și cum de știa el toate astea? Cine îi spusese de întrebările mele și cine îi ceruse să-mi distrugă liniștea? Își făcuse propriile alegeri și părea mulțumit cu drumul lui. Îmi spusese mai demult că avea o diplomă de inginer și că încercase să lucreze într-un birou, la o exploatare minieră. Nu a durat însă prea mult până să-și dea seama că nu era de el. A urmat o perioadă de căutări, a făcut pe scafandru profesionist, pe pescarul... și, în cele din urmă, pe ghidul de safari. Aici, în deșert, simțea că se regăsește și că se reîncarcă destul ca să se poată întoarce la viața lui din oraș, la nevasta lui și la cei doi copii. Aici, în sălbăticie, era o parte din sufletul lui și avea nevoie de asta ca să se simtă întreg. Aveam cumva senzația vagă că magnetismul pe care îl emana în jurul lui își avea originile în faptul că se găsisse pe sine și se întregise în contactul cu natura sălbatică. Îl simțeam puternic, îl vedeam sigur pe el și degajat, mi-l închipuiam pasional. Dacă nu aveam grijă, urma să mă îndrăgostesc de el, și nu era o idee bună. Nu numai că avea o nevastă și doi copii, dar seara aceea era ultima din aventura mea africană. Nu aveam să-l mai văd vreodată după ce urma să ne despărțim a doua zi, la aeroport. Nu, nu am să mă îndrăgostesc de omul ăsta... Ce dacă mă atrage, ce dacă mă fascinează... ce dacă pare să aibă toate răspunsurile pe care eu le caut în van... ce dacă îl visez în fiecare seară... ce dacă... nu o să mă îndrăgostesc de el pur și simplu pentru că am decis să nu mă las.

Era atât de aproape de mine că aș fi putut să-l ating și am simțit un imbold de a pune mâna peste mâinile lui care încă țineau cana cu coniac. În loc de asta, m-am întins după sticlă și am turnat ultimele picături în câni. Gata, se terminase și coniacul... și, în plus, alcoolul îmi încălzea imaginația prea mult. Poate că era momentul să ne ducem la culcare.

– Ascultă, cred că ar trebui să dormi în cort în seara asta, mă aduse Chris înapoi cu picioarele pe pământ cu câteva chestiuni practice. Ți-a e un loc foarte prost, în special din cauza șerpilor și a scorpionilor, așa că e un risc prea mare să dormi afară.